

Roger testvér lelkisége

THORDAY ATTILA

1962-ben született Budapesten. Katolikus pap, az Újszegedi Árpád-házi Szent Erzsébet Plébánia plébánosa.

¹Kathrin Spink:
Roger testvér, Taizé alapítója. (Ford. Lukács László.) Szent István Társulat, Budapest, 1989;
Sabine Laplane: *Frère Roger de Taizé. Avec presque rien...* Les Éditions du Cerf, Paris, 2015.

Roger testvérről és az általa alapított szerzetesi közösségről komoly könyvek születtek már olyan szerzők tollából, akiket nagyra becsült, sőt ő maga, illetve közössége kért fel azok megírására.¹ Ezen könyvekben sok olyan közös vonást találunk, amelyek bizonyos szempontok alapján megpróbálják megragadni annak lényegét, amit mindannyiunk Roger testvére olyan őszintén megélt, amiben hitt, és amit egész életével és közösségével képviselt. Megragadni a megfoghatatlant azonban nehéz feladat egy-egy könyv keretei között is: az a személyes isten- és emberszeretet, ami belőle áradt, és amit egész lelkületével képviselt. Úgy érzem, mindez csak mozaikokban ragadható meg, olyan apró lelki részletekben, amelyek külön-külön is tükrözik Roger testvér lelkületét. Ahogyan egy cseppben benne van az egész óceán, és miként több cseppben is benne van az egész óceán, úgy Roger testvér életének és hitvallásának mozaikcserepeiből is szépen összeáll az a kép, amelyből ráismerhetünk lelkiségének vonásaira. Ezt a képet nem ő festette magáról, hanem mi, akik szeretjük és tiszteljük őt, s azok a fiatalok és idősek, férfiak és nők, akiknek életét megérintette a belőle áradó gyengéd, elfogadó szeretet.

Roger testvérről én most a saját mozaikképemet szeretném megosztani az olvasókkal. Azokat a fontos lelkiségi elemeket emelem ki életművéből, amelyek számomra a legszemélyesebb mondanivalóval bírnak. Formálták, formálják életemet, gondolkodásomat, cselekedeteimet. Ehhez leginkább személyes emlékeimet és magyarul megjelent műveit használom fel, amelyeket jó szívvel ajánlok minden, lelki életre szomjazó olvasómnak.

**Roger testvér
lelkiségének forrásai**

Mielőtt a személyes vonatkozásokra rátérnék, fel szeretném eleveníteni azt a hátteret, ahonnan Roger testvér elindult — túlzás nélkül mondhatjuk — egyházképet és lelkiségtörténetet formáló útjára.

A boldog gyermekkor a boldog élet alapja — ezt ő maga vallotta, amikor gyermekkorára emlékezett. A francia családból származó édesanyja gyakran adott hangot annak a félelmének, hogy nyolc gyermeke ellátása miatt épp a legkisebbre, Roger-re, részéről milyen kevés figyelem jut. Ő maga, mikor felcseperedvén erről később értesült, meglepődve így nyilatkozott: nem szenvedtem hiányt szeretetben és figyelemben.² A sok apró vonás közül, melyekre szívesen emlékezett édesanyjáról, egyik végigkísérte életét: aktív levelezésben állt sok-sok emberrel. Ez a finom részlet azért érdemel figyelmet, mivel felismeréseit Roger testvér maga is évtizedeken át levélformában fogalmazta meg és osztotta meg a Taizéba érkező fiatalokkal.

²Kathrin Spink: i. m. 6.

³*Bened a szív békessége. Gondolatok az év minden napjára.* Agapé, Szeged, 1997.

⁴*Válaszd a szeretetet! A taizéi Roger testvér 1915–2005.* Új Ember Kiadó, Budapest, 2007, 20.

⁵Roger testvér – Teréz anyja: *Az imádság mint üdítő forrás.* (Ford. Merza Edit, Stírbicz Marietta és Thorday Attila.) Agapé, Szeged, 2016, 7.

⁶Roger testvér halála előtt magához hívta egyik testvérét és így szólt hozzá: „Pontosan ird le ezeket a szavakat!” Ezt a levelét már nem tudta befejezni, váratlan erőszakos halála miatt így maradt ránk hivatásának egyik végső értelmezése: „Amennyiben közösségünk megteremti az emberiség családjában annak a lehetőségét, hogy szélesebbre tárja...” Alois testvér szerint arra vágyott, hogy kicsiny közösségük az egységre és békére törekvő emberi lét kovászává válhasson az emberiség nagy családjában, és ennek látható jele legyen. Lásd: https://www.taize.fr/hu_article3048.html

Naplójegyzetei és a *Taizéi levél* címen megjelent írásai foglalják össze legszemélyesebben sajátos lelkiségét.³

Meg kell említenünk szeretett anyai nagyanyját is, akit példaképnek tekintett. Ez a bátor asszony következetesen építette a keresztények egységét. Protestáns létére két felekezet templomába járt istentiszteletre: protestánsra és katolikusra egyaránt. Mindezt szinte tüntetően tette egy olyan időszakban, amikor a két keresztény tábor még szóba se állt egymással. E sajátos útja megütközést okozhatott, ám ez nem törte meg lendületét a kiengesztelődés építésében. A háború borzalmi megértették vele, mennyire fontos a keresztények közötti kiengesztelődés gyakorlati megvalósítása, s ennek jeleként menekülteket fogadott be otthonába. Isten egységébe vetett hitét Roger testvér mindig nagy tisztelettel szemlélte s hivatásában tovább élte.⁴

Nővérei szerető gondoskodásába mindig erősen tudott kapaszkodni. Különösen a legfiatalabb nővére, Geneviève állt hozzá közel, életének szinte minden szakaszában. Ez a figyelemre méltó hölgy volt az, aki Taizébe is elkísérte Roger testvért, s több hadiárva mellett, akiket pártfogásába vett, ő nevelte fel az Indiából, Teréz anyja kérésére adoptált keresztlányát is, Marie-Sonalyt. Roger testvér csodálattal tekintett nővére kitartására, és szeretetéből ő maga is erőt merített szerzetesi élete során.⁵

Édesapja klasszikus teológiai műveltségű svájci származású protestáns lelkész volt. Személyiségével — a beszámolók szerint — komolyságot, fegyelmet és távolságtartó egyházi tekintélyt képviselt. Az elesettekre és a szegényekre azonban mindig különös figyelmet fordított, amivel mély hatást gyakorolt legfiatalabb gyermekére, ám Roger-val nem volt felhőtlen a kapcsolata. Tekintélytisztelő ember volt, ugyanakkor tekintélyt követelt magának; fiával szemben nagy elvárásai voltak. Épp ezen elvárások miatt lelkileg nem tudtak igazán közel kerülni egymáshoz. Roger testvérnek — saját bevallása szerint — ez nagy fájdalmat és úrt jelentett fiatalságában. Később azonban talán épp a meg nem értettség fájdalma indította őt arra, hogy csodálatos figyelemmel és odaadással forduljon a fiatal nemzedékek egész sora felé. Feltétlen bizalma volt a fiatalokban. Édesapjával — nem sokkal annak balesete és saját, igen komoly betegségéből való felépülése után — sikerült kiengesztelődni. Édesapja hatására később maga is végzett teológiai tanulmányokat, ám nem kívánt lelkészként működni, sokkal inkább egy testvéri közösséget alkotni a keresztények egységének lelkületében. Fokozatosan azt is felismerte, hogy küldetése az emberiség nagy családjához szól.⁶

Családja mellett fontos kiemelni — a teljesség igénye nélkül — néhány, a lelkiségét mélyen formáló eseményt, illetve találkozást. Ilyen volt a fiatal korában hosszan tartó tuberkulózisa, amelyből a csodával határos módon felgyógyult, és amely — bevallása szerint — sokat segített hivatása felismerésében. Ide kell sorolnunk azt az egyszerű taizéi asszonyt is, aki befogadó vendégszeretetével és egy őszinte félmondatával meghívta őt hivatásának mai legfőbb helyszínére, Taizébe

⁷Frère Roger:
Szenvedélyes
várakozással.
(Ford. Vasváry Krisztina.)
OMC, Bécs, 1986, 43.

⁸Keresztút.
(Ford. Vasváry Krisztina.)
OMC, Bécs, 1986; *Mária
a kiengesztelődés anyja.*
(Ford. Vasváry Krisztina.)
OMC, Bécs, 1988.

⁹Válaszd a szeretetet!
*A taizéi Roger testvér
1915–2005*, i. m. 58.

¹⁰Így vall róla Daniel
testvér, aki az első
között csatlakozott Roger
testvérehez, lásd: *Moments
in the life of Frère Roger.*
DVD, Ateliers Presses
de Taizé, 2016.

A szemlélődés és küzdelem egysége

¹¹Válaszd a szeretetet!
*A taizéi Roger testvér
1915–2005*, i. m. 17.

élni.⁷ Közössége megszületése után nagyszerű találkozása volt XXIII. János pápával, akiben igazi lelki támaszra, társra és egyházi támogatásra talált. A teljesség igénye nélkül is hosszan sorolhatnánk életének azon finom momentumait, amelyekben elrejtve Isten maga formálta Roger testvér útját küldetésének beteljesítéséhez. Athenagorasz pátriárka vagy Johannes Hempel drezdai evangélikus püspök mellett, akikkel jó barátságot kötött, kiemelném Teréz anyát, akit többször meglátogatott Indiában, és aki többször járt nála maga is. Figyelték és értették egymást. Mély hatást gyakorolt Roger testvére Teréz anyja munkája, inspirációkat adott neki a szegényekkel való törődés különböző módjaira. Közös imádságaikból több könyv is született.⁸

Igazából azt is kimondhatjuk, hogy Roger testvér egyik legjellemzőbb vonása a személyes szeretetre való törekvés. Így alig akad életében olyan kapcsolat, amely ne formálta volna lelkiségét, ne gyakorolt volna órá is mély benyomást. Közel merete magához engedni az embereket személyes találkozásokban, s ezeket a tapasztalatait mindig naplójegyzeteiben írta le nagy szeretettel. Mert rácsodálkozni az emberek sajátos vonásaira, törekvéseire, merete meglátni bennük Isten csodálatos alkotását. Nincsenek sémái, mindenkiben fölfedezi Istent magát, aki megismerhetetlen itt a földön a maga teljességében, mégis minden egyes emberben visszacsillan ránk a tekintete. Roger testvérenek sajátos karizmája volt mások meghallgatására. Rácsodálkozott a szépségre, és őszinte kíváncsiságával előhívta az emberekből a csodát: megerősítette őket Istennel való egységükben.⁹

Testvérei bevallása szerint képtelen volt rossz dolgokat mondani másokról. Ha egy-egy találkozás kevésbé volt sikeres és konfrontációba torkolt (márpedig az ökumené építése kapcsán nem egy ilyen találkozásban volt része), akkor is mindig bizakodva tekintett egy következő találkozás elé.¹⁰ Ő maga azonban soha nem akart meggyőzni másokat, ugyanakkor maga sem akart másoknak megfelelni. Belső iránytűje egyetlen irányba mutatott, a belső forrása irányába, ahol megszólította és megtalálta Istent, és ahol türelmesen várta válaszait.

Lelkiségének mozaikjai közül központi helyre tenném az imádságban megélt szemlélődését. Az Istennel való személyes találkozásának helye volt az imádság, amely nélkül aligha értelmezhető bármelyik kezdeményezése. Saját bevallása szerint a kétséget is ismerte, amiről maga így vall: „Nem Isten létezésében kételkedtem, hanem abban, hogy tudok-e közösségben élni és kapcsolatot teremteni vele. Emiatt úgy éreztem, mintha nem tudnék többet imádkozni... Az egyszerű szív nem igényli, hogy mindent egyediül értsen meg a hitből. Azt mondja magának: amit csak sejtetek, azt mások jobban értik, és segítenek, hogy folytassam utam.”¹¹

Az imádság jelentőségét fokozatosan értette meg; küzdelmes ifjúsága idején még sokkal inkább mások hitére támaszkodott, imája fokozatosan vált személyes találkozássá. Egyik testvérenek elmondása szerint Roger testvér úgy tudott beszélni még a keresztény egyházatyákról is, mintha szomszédjai lettek volna, hitüket és meggyőző-

¹²*Moments in the life of
Frère Roger, i. m.*

déseiket egészen személyes módon tudta tolmácsolni, tapasztalataikat egészen sajátos, személyes módon élte maga is.¹² Később ez megnyilvánult Istennel való személyes kapcsolatában, imádságaiban is.

¹³Frère Roger: *Források.*
(Ford. Kiss Zsuzsa.)
OMC, Bécs, 1984, 70.

Az imádság mint szemlélődés és a cselekvés egységét hangsúlyozta, különösen a fiatalok számára. A kettőt egymás nélkül értelmezhetetlennek tekintette. Erre buzdított mindenkit: „*Nem a harc vagy a szemlélődés, hanem együtt a kettő, egyik a másik feltételeként*”.¹³ A Roger testvér lelkiességét követő Taizéi Közösség életét látva kimondhatjuk, hogy a világban élve szemlélődnek, a szív csöndjét keresik imáikban, ugyanakkor a fölismeréseiket követően azonnal cselekednek, akár szociális tevékenységek (szegények, üldözöttek sorsának jobbítása), akár a keresztények egysége felé megtett lépésekre gondolunk. Roger testvér személyiségét és lelkiességét ennek egységben való szemlélése jellemezte.

Arra buzdít minden hozzá forduló fiataalt, hogy lépjen túl a másokért való küzdelem pusztá akarásán, s merjen elmenni egészen a belső forrásig, ahol összebékítheti magában a küzdelmet és a szemlélődést, ahol az imádságból fakadó tettek születnek Krisztusért, az elesettekért, a szegényekért. A forrás minden egyes emberben Isten maga; Isten, aki Jézus egyszerűségében jön közel az emberekhez, hogy befogadhatóvá váljon számukra.

Az imádság ünnepi alkalom, amikor találkozhatunk Istennel. Az imádság küzdelem és odaadás is egyben: várakozás arra, hogy belső ellenállásunk fala leomoljon, hogy megnyíljon bennünk az átjáró Isten csodálatos jelenlétébe, abba az életbe, ami nem belőlünk fakad, hanem Valaki másból.¹⁴

¹⁴*Források, i. m. 77.*

Roger testvér nagyon szenvedélyesen élte az imádságot, annak minden lelki állomását, lehetett szó akár a lélek sivatagáról, ahol Isten hangja alig hallatszik, akár a lélek mélyéből feltörő örök forrásokról, ahol annyira szeretett időzni. Őszintén szeretett imádkozni. Ezt a szenvedélyes szeretetet jó volt az ő közelében megtapasztalni, és megmerítkezni belőle. Az imádság számára nem más, mint készülődés Isten befogadásának ünnepére. Vallotta, hogy az imádságban nincsenek kivételezettek, az imádság olyan út, amely mindenki számára mindig nyitva áll a maga csodálatos formáival, és azzal a lehetőséggel, hogy Isten közeledésére várakozhatunk. Imádságból fakadt minden cselekedete, amely személyes szeretetre és szolidaritásra sarkallta.

„**Taizé, ez a kis tavasz!**”

Roger testvér egész életével vallotta, hogy az ökumené, a keresztények közötti egység építése az út, amelyet az egyházban szemlélődés és cselekvés együttes harmóniája nélkül építeni nem lehet. Őszintén tudta, hogy az egység megvalósításához a fiatalok Isten iránti szomjúsága az iránytű, amely a szemlélődés és cselekvés egységében Isten felé vezet a keresztény felekezeteket. A hagyományos egyházi kereteket azonban mégsem akarta szétfeszíteni. Küzdelmes utat választott: olyat, amelyen előtte sokan próbálkoztak, de nem

sok sikerrel. Ez azonban nem riasztotta el őt kitartó imádságainak és erős vágyának útján, amely a kiengesztelődés felé vezetett.

II. János Pál pápa 1986. október 5-én látogatta meg a Taizéi Közösséget. A közös imádság után ezeket a bátorító szavakat írta a taizéi testvéreknek:

„Kedves Testvérek, e rövid együttlét családi bensőségességében hadd fejezzem ki rokonszenvemet és bizalmamat irántatok azokkal az egyszerű szavakkal, amelyekkel XXIII. János pápa, aki annyira szeretett titeket, köszöntötte Roger testvért: »Ó, Taizé, ez a kis tavasz!« Azt kívánom, hogy őrizzen meg benneteket az Úr ebben a tavaszi rügyfakadásban, kicsinységben, evangéliumi örömben és a testvéri szeretet áttetsző tisztaságában.

Tudom, hogy ez a közösség egyedülálló, sajátos és bizonyos értelemben ideiglenes hivatása által sokakat csodálkozásra készítet, de értetlenségbe és rosszindulatba is ütközhet. Abban azonban biztos vagyok, hogy az összes keresztény közötti kiengesztelődés szenvedélyes vágyától hajtva, az egyház iránti szeretetek miatt utat-módot fogtok találni, hogy ezután is Isten akaratának rendelkezésére bocsássátok magatokat.”

A szent pápa buzdító szavai híven tükrözik Roger testvér lelki-ségét: szenvedélyes vágyát, amellyel a keresztények egységére törekedett. A Taizéi Közösség azóta is odaadó figyelemmel van a különböző keresztény egyházaktól és közösségektől jövő kritikákra és javaslatokra, és igyekszik megtartani mindazt, ami közelebb vezeti őket az egységhez. A mindenkivel megvalósuló párbeszéd továbbra is életeleme az ökumenét élő Taizéi Közösségnek, akik azonban — Roger testvér példája nyomán — attól sem vonakodnak, hogy saját elképzeléseiket is képviseljék egyes felekezetek felé. Maga II. János Pál javasolta nekik ezt az utat személyes hangú levelében, épp azért, hogy az Istenre szomjas fiataloknak csalódást ne okozzanak, és továbbra is Krisztus egyházának teljes egységét tartsák szem előtt egészen gyakorlatias módon.¹⁵ A testvérek a maguk felekezeti és nemzeti sokszínűségével a „közösség példázata” kívánnak lenni ma is az egyházban, és ezzel segítenek mindazoknak, akikkel csak találkoznak, hogy hűségesek maradjanak felekezeti hovatartozásukhoz, akár őseiktől örökölték, akár maguk döntöttek mellette.

¹⁵A pápa szolgálatában az ökumené pasztorális elsőbbséget élvezett, és maga is arra kérte Roger testvért és közösségét, hogy imádkozzanak érte ebben a szolgálatában.

Egyszerűség, öröm, irgalmas szeretet

¹⁶Források, i. m. 31–34.

A közösség regulájában Roger testvér külön-külön részt szentel annak a három fogalomnak, amit egyik imájában így foglal össze: *„Tarts meg minket Urunk, és mindazokat, akiket ránk bízta a nyolc boldogság lelkületében: egyszerűségben, örömben és irgalmas szeretetben.”*¹⁶

Roger testvér mindig azt kereste, hogyan lehet egyszerűbben, jobban odafigyelni egymásra, eltávolítva az akadályokat a szívtől szívig való találkozás útjából. Megvallom, több mint három évtizede jártam először Taizében, s az ottani élményeim mindmáig meghatározzák papi lelkiségemet. Igyekszem azóta is minden évben fiatalokat magammal vinni, hogy magukba szívják az evangéliumi élet frissességét, a közösségi élet derűjét, az énekes imádságok felemelő erejét. Magamnak is szükségem van, hogy nyári lelkigyakorlatomat

ott végezzem: a természet szépségétől övezve az énekes imádság üdítő forrásából merítsek. Minden évben én is igénybe veszem a Közösség csendes házát, és részt veszek napi imádságaikon egy héten át. Magával ragadott az egyszerűség, amiről Roger testvér így ír: *„Közösségi hivatásunk arra kötelezett minket, hogy csak a munkánkból éljünk, és ne fogadjunk el semmit, egyáltalán semmit. A szegénység lelkiülete nem azt jelenti, hogy nyomorgunk, hanem, hogy képzeletünk által mindent elrendezhetünk a teremtés egyszerű szépségében. Az egyszerűség lelkiülete vajon nem tükröződik-e az őszinte örömben, sőt a jókedobben?”*

Roger testvér gondolatai nyomán Taizében szüntelen keresik annak útját-módját, hogy felesleges kitérők és hasztalan ítélezések nélkül a fiatalok Isten felé fordulását segítsék. Hogyan lehet egyszerűbben? — hangzik a kérdés újra meg újra. Megnyilvánul ez a napi élet minden területén, akár a Testvérek életében, akár a fiatalok vendéglátásában, a liturgia egyszerűségében, a takarításban, az étkezésben. A napirend is egyszerű, hiszen a háromszori imádságra épül minden. A közte eltelt időben lehetőség van kics csoportos beszélgetésre, a szükséges munkák elvégzésére és étkezésre — minden a maga természetességében. Személyes találkozásaink és imádságunk talán épp ettől az egyszerűségtől válik felejthetlenné egy-egy zárandoklat alkalmával. Nyugat-európai fiatalok sokasága keresi fel az egyszerűségében szinte semmit nem változó helyet, hogy kiheverjék a jóléti társadalom magányát és kényelmét a szív egyszerűségében.

„Az egyszerű szív a jelen pillanatot próbálja megélni, és arra törekszik, hogy minden napot Isten jelenlétében töltsön el. Ha az egyszerűségből hiányzik a lángoló szeretet, az csak árnyék fény nélkül. Ha az egyszerű élet tele lenne keserűséggel és még az ítélezést is magára vállalná, hol lenne akkor a jelen öröme?”¹⁷

Az igazi öröm mindig belülről, a csöndes szeretetben gyökerező lemondásból fakad. Ehhez az örömhöz egész valónk szükséges és bátorságunk ahhoz, hogy mások szenvedéseiben részt merjünk vállalni — így tanítja nekünk a taizéi regula. Az önmagát ajándékozó igazi örömmek már nincs szüksége arra, hogy hálát vagy viszonzást várjon, nagylelkűségben osztja földi és lelki adományait Krisztusért.

Megvallom, számomra mindig magával ragadó volt, amikor Taizében részt vehettem egy-egy szerzetes életre szóló elkötelezettségi ünnepén. A fogadalomtétel alkalmával a prior megkérdezi a jelöltet: „Mit kérsz?” És a válasz egyszerűen így hangzik: „Isten irgalmát és a testvérek közösségét!” Belegondoltam, hogy mi másra van szükségünk az életben, mint az Ő átölelő irgalmas szeretetére. Ezt a vágyat fejezzük ki Isten és egymás felé, ennek ígéretében élhetünk már itt a földön, és reményünkben az él, hogy véglegesen elnyerjük ezt életünk beteljesedésekor.

Isten maga a gyöngédség, nem tud mást adni, csak ami a lényege: „Isten gyöngédség, irgalom” — ahogy ezt szíriai Szent Izsák szavaival énekeljük Taizében. E fölismerésben megértjük, mennyire közel szeretne hozzánk lépni az Úr. Ezt Jézuson keresztül már megtette,

¹⁷Válaszd az életet!
A taizéi Roger testvér
1915–2005, i. m. 38.

oly alázatosan, hogy az Ő felfoghatatlan nagyságát, ragyogását be tudjuk fogadni. Irgalmából élünk mindannyian azóta is.

A regula így fogalmaz: „Aki irgalmasságban él, az nem ismer érzékenykedést, csalódást. Egyszerűen önmagáról megfeledkezve ajándékozza önmagát. Szívének hevével boldogan és szabadon teszi ezt, semmiféle ellen-szolgáltatást nem várva.”¹⁸ E szavakat olvasva rádöbbenek, mennyire nyitottnak kell lennünk Krisztus szolgálatában. Függetlenül hivatásunk formájától, mindnyájan erre a lelkültre vagyunk meghívva. Ha mind komolyan vennénk akár az önmagunk felé, akár mások felé gyakorolt irgalmasságot, mennyivel szebb volna a világ?!

¹⁸Források, i. m. 33.

Nincs annál nagyobb szeretet, ha az életünket adjuk másnak

¹⁹Az imádság mint üdítő forrás, i. m. 17.

Roger testvér vértanúsága mintegy pecsétként hitelesíti mindazt, amit hivatását követve évtizedeken át megélt testvérei körében. Épp a taizéi Kiengesztelődés templomában gyermekektől és fiataloktól körülvéve imádkozott, amikor gyilkosa kioltotta életét. A szemtanúk beszámolóí szerint gyorsan és szinte hangtalanul történt minden. A beálló döbönt csönd, a felfoghatatlantól való rettegés azonban nem tartott sokáig: az énekes imádság folytatódott, és azóta is töretlenül folytatódik. A Szentírás szavairól elmélkedve énekes imádságra gyűlnek össze a taizéi dombokon, minden nyelvből és nemzetből, miként annak idején, azon a bizonyos Pünkösdkor történt. Hétről hétre fiatalok ezrei az evangéliumi szeretet jegyében keresik az egyszerű szeretet és szolidaritás útjait. Jézusunk tanítása szerint „senkinek nincs nagyobb szeretete, mint aki életét adja másoknak”. Roger testvér egész életpéldája azt tükrözi, hogy Krisztust és egyházát szenvedélyesen szerette. Sajátos hívást követve még a vértanúság koszorúja is megadatott neki, s ezzel is Krisztus nyomában járt. Szenvédélyes szeretetének tüze fényt gyújt a sötétségben, hogy nyomába szegődjünk, s nekünk is Krisztus legyen az út, az igazság és az élet.

Roger testvér lelkiségét jól tükrözi a számomra oly kedves imádsága: „Minden ember Istene! Te felbecsülhetetlen ajándékot helyeztél életünkbe. Mindenkinek felajánlod a lehetőséget, hogy jelenlétedet tükrözhesse vissza. A Szentlélek által szereteted szándékát nem kötáblákra, hanem szívünk mélységeibe írtad. Lelkiünket betöltő békességed által képessé teszel minket arra, hogy megszépítsük az életet mindazok számára, akiket ránk bízta.”¹⁹

A VIGILIA KIADÓ AJÁNLATA

Roger testvér

Isten csak szeretni tud

ROGER TESTVÉR

Isten csak szeretni tud

Roger testvérnek (1915–2005), a Taizéi Közösség alapítójának gondolkodása a közös imádságból és a testvéreivel töltött mindennapi életből táplálkozott. Meglátásaira nagy hatást gyakorolt folyamatos kapcsolata azzal a több ezer fiatallal, akik a világ számos földrészéről egy hétre Taizébe zárandokolnak. A 2001-ben megjelent kötet gondolkodásának legfontosabb témáit, valamint az életét meghatározó események és találkozások leírását gyűjti egybe. A kötetből megtudjuk, hogy miért egy és ugyanaz a forrása a lelki életnek és az emberi szolidaritásnak: Isten, aki csak szeretni tud. Ára: 2.400 Ft

